

Улюблені казки

Про книгу

У книжку ввійшли дві всесвітньо відомі казки англійського письменника Ред'ярда Кіплінґа. Історія про хороброго мангуста Ріккі-Тіккі-Таві — одна з історій знаменитої «Книги джунглів» — знайомить читача з екзотичним світом Індії, розповідає про мужність, почуття обов'язку та самопожертву. Казка про kota, який ходив сам по собі, розкриє перед читачем правдавній містичний час, коли люди ще жили у печерах і одомашнювали диких тварин. Переклад видатного українського письменника Майка Йогансена повертається до українських читачів після майже вісімдесяти років забуття. Казки рекомендовано для позакласного читання у загальноосвітніх навчальних закладах. Для середнього шкільного віку.

Ред'ярд Кіплінс

У ЛЮБЛЕНІ КАЗКИ

у перекладі
Маїка
Могансена

© Видавництво "НК-Богдан"

ISBN 978-966-10-7625-8

Ред'ярд Кіплінг

УЛЮБЛЕНІ КАЗКИ

у перекладі Майка Йогансена

РІККІ-ТІККІ-ТАВІ

При зміїній при норі
Хутро Лусці говорив:
«Вийди, Луско, — Хутро каже, —
Потанцюй зі смертю, враже!»
Око в око, лоб до лоба,
(Нагу, потривай!)
Не відступляться до гробу.
(Нагу, не тікай!)
Круть на круть і верть на верть
(Ти ж-бо цього праг?)
Хто зміюка — тому смерть!
(Бідолашний Наг!)

О т оповідання, як Ріккі-Тіккі-Таві воював сам-на-сам у ванній кімнаті великої дачі в Сеговлі. Дарзі, птах-кравець, що сам шие собі гніздо з листків, пособляв йому, і Чочондра, мускусний пацюк, той, що ніколи не виходить на середину кімнати, а завжди бігає попід стінами, давав йому пораду, але бився на смерть сам Ріккі-Тіккі.

Він був мангуст, — це невеликий звір, трохи схожий на кота кольором і хвостом, та голова в нього і всі його звички — тхорячі. Очі його і кінчик негамовного носа були рожеві; він міг чухати себе, де хоч, якою хоч ногою, чи задньою, чи передньою, він міг наїжачити свій хвіст, наче лампову щітку, і його бойовий клич, коли він нишпорив у високій траві, був: «Ріккі-Тіккі-Тіккі-Тіккі-чк!»

Одного дня висока літня повінь вимила його з нори, де він жив з батьком і з матір'ю. Він пручався, захилявся, і вода винесла його в придорожню канаву. Там він учепився за якийсь плавучий жмут трави і держався за нього добре, аж зомлів. Коли очуняв, то лежав на гарячому сонці посеред садової стежки, дуже пошарпаний, і якийсь маленький хлопчик казав над ним:

— От мертвий мангуст! Треба влаштувати похорон!

— Ні, — сказала його мати, — треба взяти його в хату й обсушити. Може, він ще не зовсім мертвий.

Вони забрали його до хати, і великий чоловік, піднявши його двома пальцями, сказав, що він не мертвий, а тільки напівзадушений. Отже, вони загорнули його в вату і зігріли біля вогню, він розплющив очі і чхнув.

— От, — сказав великий чоловік (він був англієць, що оце переїхав жити в ту дачу), — не лякайте його — і ми побачимо, що він робитиме.

Не дуже легко налякати такого собі мангуста, бо він завжди весь, з голови до хвоста, повен цікавості. В усій родині мангустів головне правило таке: «біжи й дізнайся!», а Ріккі-Тіккі був щирий мангуст. Він подивився на вату, вирішив, що вона не годиться їсти, оббіг навколо столу, присів і почистив свою шубу, почухався і стрибнув на плечі маленькому хлопчикові.

— Не лякайся, Тедді, — сказав йому батько, — це він хоче з тобою познайомитись.

— Ой! Він лоскоче мені шию, — сказав Тедді.

Ріккі-Тіккі заглянув униз у щілину поміж хлопцевим коміром і шиєю і принюхався до його вуха. Далі, злізши долі на підлогу, почав чистити собі ніс.

— Отакої, — сказала Теддіна мама, — і це зветься дикий звір! Я думаю, він такий тихий через те, що ми були до нього ласкаві.

— Всі мангусти такі, — сказав їй чоловік. — Якщо Тедді не буде підіймати його за хвіст або садовити його в клітку, то він буде жити при хаті і в садку. Треба дати йому чогось поїсти.

Вони дали йому маленький шматок м'яса. Ріккі-Тіккі воно сподобалося дуже, і, з'ївши його, він вийшов на веранду, сів на сонечку і наїжачив шерсть, щоб висохла аж до самих корінців. Від цього йому стало краще.

— Тут у цім домі можна дуже багато чого взнати, — сказав він сам до себе, — уся моя родина зроду не могла стільки взнати за все своє життя. Я, звичайно, залишусь і буду дізнаватись!

Він перебувсь увесь день, блукаючи по дачі. Він мало не втопився в ванні, застромив носа в чорнило на письмовому столі і обпік його об край сигари великого чоловіка, бо поліз йому на коліна придивлятися, як це воно пишуть. Коли стало поночі, він побіг у Теддіну кімнатку дивитись, як засвічують гасові лампи, і коли Тедді ліг спати, Ріккі-Тіккі теж вибрався на ліжко. Але з нього неспокійний був компаньйон, бо він мав кожную хвилину вставати й прислухатись до всякого шуму і дізнаватись, звідкіля шум. Кінець-кінцем прийшли батько й мати Тедді поглянути на свого хлопця, і Ріккі-Тіккі не спав, сидів на подушці.

— Це мені не подобається, — сказала Теддіна мати, — він може вкусити дитину.

— Е, ні! — сказав батько. — Тедді безпечніше з цією маленькою твариною, ніж із сторожовою собакою. Коли б змія потрапила в цю кімнатку...

Але Теддіна мати не хотіла й думати про такий жах.

Рано-вранці Ріккі-Тіккі виїхав снідати на веранду, сидячи на Теддіному плечі, і йому дали банана та вареного яєчка. Він по черзі сидів на колінах в усіх.

Далі Ріккі-Тіккі вийшов у садок подивитись на те, що там є цікавого. То був великий сад, на половину розчищений, з величезними кущами, завбільшки з комору, прекрасних троянд. І апельсинові дерева, хащі бамбуку, і зарості буйної трави були в тому садку. Ріккі-Тіккі аж облизався.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ